

JESSIE ANN FOLEYOVÁ

Víš, že jsem hrozná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jessie Ann Foleyová

Víš, že jsem hrozná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**VÍŠ,
ŽE JSEM
HROZNA'**

JESSIE ANN FOLEYOVÁ

**COO
BOO**

Přeložila Anna Štádlерová

You Know I'm No Good by Jessie Ann Foley

Copyright © 2020 by Jessie Ann Foley

Translation © Anna Štádlерová, 2021

Originally published by HarperCollins Publishers

Published by arrangement with Pippin Properties, Inc. through Rights People, London.

ISBN tištěné verze 978-80-7661-280-8

ISBN e-knihy 978-80-7661-346-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-347-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-345-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Pro Beth
s láskou na Tebe vzpomínáme*

PŘICHÁZENÍ

*Jak pošlapat si
vlastní štěstí, to znám
Však jsem tě varovala
Víš, že jsem hrozná.*

Amy Winehouse: „You Know I'm No Good“

7.

Jmenuju se Mia Dempseyová a jsem takzvaná problémová teenagerka.

Problémová, jakože spím s náhodnýma týpkama, co zrovna potkám v podchodu na Fullerton Avenue.

Problémová, jakože z možných 4,0 mám ve škole průměr 1,7.

Jakože jsem si jehlou nechala vytetovat srdíčko nad levou kozu – takhle problémová.

Jakože na první hodině, na dějáku, cucám z flašky místo vody zelenou – takhle nějak problémová.

Problémová, jakože jsem dala pěstí nevlastní mámě.¹

Ze všech těch problémů za to nejspíš může tenhle poslední, že jsem skončila tady.

Možná, že kdybych se bývala Alanně prostě omluвила, byla bych teď pořád u sebe v pokoji, kde mám knihy a deníky a notebook a skříň plnou čórnutejch hadrů, a ne tady, na rozvrzaný hliníkový palandě, ze který civím na rezavý péra horní matrace, zatímco nade mnou ze spánku kňourá nějaká cizí divňačka.

1 Aby bylo jasno, *pěstí* jsem jí úplně *nedala*. Ruku jsem sice zatnutou měla, ale jen jsem ji uhodila trochu víc, než jsem chtěla. Nevím, asi jsem ji chtěla spíš tak nějak *strčit* do ramene, jenže ona je zrovna docela malá – má sto pětapadesát čísel, zatímco já měřím sto sedmdesát –, takže rameno jsem minula a místo toho jsem se trefila do obličejce. Jako jo, asi jí to bolelo, a jo, krvácela z nosu, a vlastně docela dost, ale zase že bych jí ho zlámala nebo tak něco, to se říct nedá.

Jenže mně omluvy nejdou.

Kdykoli zkusím vyslovit něco jako *promiň mi to* nebo *mám tě ráda*, rozpustí se mi ta slova na jazyku jako papírky LSD.

Zase ale na moji obranu, jak bych se asi mohla omluvit po tom, co mi řekla?

Ten den, zatímco si Alanna tiskla k obličejí mraženou kukuřici a na klíně se jí hromadily zkrvavené kapelníčky, se mě ptal táta, kterej zase musel volat z práce a řešit další dceruščinu scénu, pořád dokola: *Proč, Mio? Proč jsi to proboha udělala?*

A já věděla proč a Alanna taky, ale říct jsem mu to nemohla. Nemohla jsem zopakovat ty slova, co vypustila z pusy a kvůli kterejm mi vystřelila pěst, protože jsem věděla, že existuje určitá šance, že by s nimi souhlasil. A kdyby to tak bylo, řízlo by to do mě tak hluboko, že si nejsem jistá, jestli bych se dokázala dál chovat, jako že mi na ničem nezáleží.

2.

„Problémová teenagerka.“ To zní *tak* debilně. Zaprvé fakt nehrozí, že jakejkoli člověk mezi třinácti a devatenácti lety, co k sobě má aspoň trochu úcty, by sám o sobě mluvil jako o „teenagerovi“. „Děcka“, „holky“, „lidi“, to je všechno v pohodě. Zato „teenagerky“ jsou sociální konstrukt – slovo, který by se nikdy nemělo používat k označení skutečných lidí, ale mělo by být vyhrazený jen pro imaginární cílovku ne úplně dětských, ale zase ne úplně sofistikovaných produktů, o nichž se nás dospělí marketéři snaží přesvědčit, že bez nich nemůžeme žít: chundelatých, naprosto zbytečných sedacích pytlů. Krytů na mobil se třpytkami. Duhových gumiček do vlasů. Zkrácených topů, co na sobě mají napsáno „velikost S“ a ve skutečnosti nejsou delší než papírek z takového toho samolepícího bločku. A v podstatě čehokoli s bambulemi.

A „problémová“? Pod tím si představím holku, která sedí v knihovně, hledí do dále, škrábe se na bradě a vyžívá se v řešení nějakých složitých matematických úloh – nějakých *problémů*. O holce, která ráda tyhle problémy řeší, řeknete „no jo, ta je problémová“. *Kéž* bych já byla takhle problémová. Já jsem akorát vztekla.

Na co mám přesně vztek, to vysvětlit nedokážu. Pomůže pro představu, když řeknu, že na sebe, na svět a na všechny lidi na něm? Beztak je to jedno, protože

„Akademie Red Oak, nápravný dívčí internát pro věčně nasrané osoby od třinácti do devatenácti let“ zdaleka nezní tak dobře jako „Akademie Red Oak, léčebná dívčí internátní škola pro *problémové teenagerky*“.

Co vůbec dospělí mají s těmi svými eufemismy? Proč je tak děsí pojmenovat věci pravými jmény? Třeba proč Alannu tak hrozně vytáčí, že o Lauren a Lole říkám, že jsou to moje nevlastní ségry? To je furt: *Musíš pořád říkat „nevlastní“? Jsou to prostě tvoje sestry*. Jenže to není pravda. Já naše dvojčata miluju, ale pravda je prostě taková, že je Alanna vytlačila ze svojí vagíny, zatímco mě ne. Hotovo dvacet.

A proč jsem pro všechny svoje kantory už od šesti let byla vždycky „šikovná“? Nejsem šikovná. Jsem prostě chytrá. Hodně čtu, umím se naučit na test a psát mě baví skoro stejně jako zatáhnout školu a odpálit brčko na parkovišti za zkrachovalým nákupákem v Six Corners. No a co? Co to vůbec znamená – „šikovná“? To jsem jako šikovná, protože se celej život můžu ve škole ukousat nudou, a když jsem vyvolaná a mám předčítat třídu, předstírám, že se zadržávám nad slovy jako „marginální“ a „irelevantní“, aby si o mně ostatní děcka nemyslely, že jsem exot? Nebo protože mám pocit, že mi to v hlavě neustále šrotuje, jako kdyby se můj mozek neuměl vypnout a uklidnilo ho jedině, když vdechnu vůni knihy nebo hulení nebo kluka?

„Možná je Mia problémová, protože je tak šikovná.“

Takhle jasnozřivě zhodnotil mou situaci pan Cullerton na schůzce s rodiči, když mě vyloučili naposledy.

„Nebo je to tím,“ vstoupila do toho Alanna, protože si nemohla pomoci, „co se stalo její matce.“

A to je přesně ono. Alanna je hrozně ublížená, když mluvím o Lauren a Lole jako o „nevlastních“ sestřích,

ale sama mi nikdy nenabídla, abych jí říkala „mami“.² Děsně ráda moji skutečnou mámu mně i ostatním předhazuje, protože tak může celou tu věc pěkně vzít a označit jedinou nálepkou. A hned má skvělé vysvětlení pro to, jaká jsem, protože jestli mají dospělí něco ještě radši než eufemismy, je to koncept příčiny a následku. Pokud Alanna s tátou dokážou uvěřit, že to, co se stalo mojí mámě, je příčina a jejich Problémová teenagerka™ je následek, pak se nemusí zaobírat dvěma dalšími možnými vysvětleními: 1) že lidi jako já se prostě hrozní už narodí a hrozní i zůstanou naprosto bez příčiny, nebo že 2) jsem hrozná kvůli *nim*, kvůli nějaké strašlivé chybě, které se oni dopustili v mojí výchově. Ani nemusíte být tak šikovní jako já, abyste chápali, proč je jednodušší svalit veškerou vinu na jednu mrtvou ženskou a nic dalšího neřešit.

2 Ne že bych jí tak někdy řekla, i kdyby mi to bývala nabídla.

3.

V internátní polepšovně neskončíte, dokud nevyčerpáte úplně všechny druhé šance a vašim nedojde i ta úplně poslední kapka trpělivosti.³

Rozhodně nepopírám, že táta s Alannou vyzkoušeli celou řadu strategií, než se konečně uchýlili k tomuhle: zabavovali a zakazovali mi mobil, dostávala jsem večerky a domácí vězení, dělali mi tabulky následků chování a sepisovali se mnou smlouvy a losovali jsme domácí práce, posílali mě dobrovolničit do kantýny pro chudáky a za strejdou, co pracuje na stavbách, abych mu zatloukala hřebíky a nosila prkna.

A to ani nemluvím o všech trestech, co jsem dostávala ve škole – poznámky za absenci, odpoledne po škole, vyloučení ze třídy i ze školy, přednášky učitelů, kteří donekonečna mleli o „zmařeném potenciálu“, a tak dále. A to ještě ani nemluvím o terapeutech, ke kterým mě všichni pořád dokola posílali od té doby, *co se stalo to s mámou*; a to ještě ani *nemluvím* o všech těch prášcích, co mi cvokaři za ta léta předeepsali – adderall a ritalin a zoloft a ativan a to jsou jen ty, na které si vzpomenu z hlavy.

3 Zato by jim ale neměly dojít prachy. Víte, kolik to tady stojí? Šest tisíc dolarů. Za *měsíc*. Ale jestli chtějí táta s Alannou prošustrovat peníze, co šetřili sobě na důchod a holkám na vysokou, za můj pobyt v pastáku, tak mně je to fakt jedno.

Ale nic z toho nezabralo.
Furt jsem, jaká jsem.
Furt jsem hrozná.
Takže teď jsem tady.

4.

Na léčebných internátech, jako je tehle, nemají žádný seznamovací den jako na normálních středních. To proto, že školní rok tu nemá pravidelný začátek. Každá holka sem přijede v jinou část roku, zkrátka v tu chvíli, kdy její problémovost přesáhne míru, kterou je její okolí ještě ochotný snášet.

Tím pádem tady neříkají „seznamovací den“. Říkají „příjem“, což zní mnohem víc chladně a děsivě, a jak jsem brzy zjistila, taky to je mnohem chladnější a děsivější.

Můj příjem se odehrál v polovině října, ve třetáku na střední, tři dny po tom, co jsem Alannu praštila do ksichtu.

Byla sobota a trávila jsem ji, jako jsem poslední dobou trávila hodně dní – s Xanderem.

Xander mi dealuje xanax.

Ne, to jsem si nevymyslela.

A Xander je taky někdo – nebo spíš vlastně asi „byl někdo“ vzhledem k tomu, že teď jsem od něj stovky kilometrů a nemám přístup na wi-fi –, s kým jsem příležitostně spala. V jeden z těch dní, kdy se taková příležitost naskytl, si Alanna zapomněla oběd u nás v lednici. Odskočila si ze školy, kde učí, aby si ho vyzvedla, a načapala mě s Xanderem pod dekou v obýváku, kde jsme měli na práci lepší věci než hodinu špániny, co zrovna

začínala. Xander si natáhl kalhoty a prostě zdrhnul. Já zůstala nahá a sama s rozzuřenou macechou, která – dnes už podruhé – úplně zapoměla na svoji krabičku s minestrone. Právě tehdy mi řekla tu věc. A já jí dala pěstí. A pak, o tři dny později, příjem.

5.

Xander je nejbohatší týpek na škole. Jeho táta je z Německa a vlastní poloprofesionální basketbalový tým v Düsseldorfu. Proto má v suterénu nezmenšené basketbalové hřiště s logem toho týmu – sovicí sněžní s roztaženými křídly – na podlaze ve středovém kruhu. Což je celkem vtipný, protože Xander sám z těláku loni propadl, stejně jako já. Vlastně jsme se tak poznali. Náš tělocvikář Townsend chtěl, aby všichni zaběhli míli, a já i Xander jsme na to kašlali. Celý týden jsme se odmítali převléct do cvičebního úboru. Townsenda naše chování spíš mátló, než štválo.

Každý den se nás ptal: „Rozumíte ale tomu, že jestli nechcete z tělocviku propadnout, musíte tu míli uběhnout, je to tak?“

Pokaždé jsme přikývli.

Pak vždycky řekl: „Takže vlastně tím, že odmítáte udělat tuhle jedinou jednoduchou věc, si v tomhle předmětu zajišťujete propadnutí.“

A my pokaždé znovu přikývli, tentokrát přátelsky, jenom aby věděl, že v tom není nic osobního. Proti tělocvikáři Townsendovi ani jeden z nás nic neměl – prostě se nám jenom nechtělo běhat. Townsend pak vždycky zavrtěl svojí plešatou hlavou a odklusal pryč a my s Xanderem jsme příštích pětáctýřicet minut proseděli na tribuně, a zatímco ostatní děcka obíhaly tělocvičnu,

vesele jsme flirtovali a předváděli se jeden před druhým jak nevykastrování kokři na čoklí přehlídce.

Nemusím snad ani říkat, že Xander nesnáší svého tátu. *Všichni* kluci jako Xander nesnáší svoje táty. Mně ale přijde pan Konig docela super. Ne, že bych ho někdy fakt potkala; taky pracuje asi devadesát hodin týdně. Ale líbí se mi tak, jak si ho představuju – líbí se mi jeho styl. Baví mě, že podzemní basketbalové hřiště ani není nejokázalejší částí jeho domu, a dokonce ani jeho sute-rénu. Tou je vinný sklep vedle hřiště, hned u prádelny. Je to prostorná, tlumeně osvětlená místnost s vápenco-vým obkladem, ve které pečlivě regulovaný klimatizo-vaný vzduch voní po stlačených hroznech a penězích. Má tady tolik vzácných lahví, že dveře jsou zamknuté na kód.⁴ Člověk jako pan Konig by mohl svoje prachy vě-novat na léčbu rakoviny nebo na hladovějící děti nebo třeba na sovice sněžní, u nichž jsem si fakt poměrně jis-tá, že jsou v ohrožení, ale on s nimi udělá co? Nakřečku-je si drahej chlast. Ani se nesnaží předstírat, že je dobřej člověk, čímž se odlišuje od většiny ostatních dospělých, co znám. Hamižnej hajzl, co se za sebe nestydí, mi bude vždycky sympatičtější než pokrytci.

Ten večer před mým příjmem byl Xander vzteky bez sebe, protože se zrovna dozvěděl, že ho táta vyřadil z ro-dinného mobilního tarifu.

„Prej jsem rozmazlenej a všechno dostávám zadarmo a nechápu hodnotu peněz,“ zuřil. „A jako kdo si myslí, že mě takhle *vychoval*?“

„Hele,“ odpověděla jsem, „u nás to taky není úplně skvělý od té doby, co nás Alanna přistihla. Dík za optání.“

4 Na který Xander už dávno přišel, protože o nás problémových tee-nagerech si můžete říkat, co chcete, ale vynalézavost nám upřít nemůžete. Zvlášť když jde o zakázané omamné látky.

„Sorry, sorry,“ zamumlal a oběma rukama si prohrábl svoje germánské kudrliny. „Bože. Já to tak nevnáším, jak nás ovládaj.“ Poklepal prsty o nablýskanou dřevěnou podlahu basketbalového hřiště a najednou vyskočil.

„Pojď!“ Chytil mě za ruku a vytáhl na nohy. „Dostal jsem nápad.“

„Jakej?“

„Otevřem si flašku k mejm narozeninám.“

„Cože – já myslela, že máš narozky v březnu.“

„To jo. Já myslel *flašku* k mejm narozeninám.“

To mě trochu ztratil.

„Když jsem byl mimino,“ vysvětloval, zatímco mě táhl přes hřiště k vinnému sklepu, „koupili naši lahev francouzskýho Bordeaux z roku, kdy jsem se narodil. Od té doby to tady zraje. Chtěli to otevřít na moje jednadvacátý narozeniny, jakože abych svoji dospělost oslavil něčím pořádným a vzácným a na úrovni, a ne třeba prostě deseti panákama Fireballu nebo tak něčím.“

„Ježíš,“ vypadlo ze mě. „Ale to je – nevím, to je docela hezký. Fakt to chceš překazit kvůli tarifu na mobil?“

„Jo.“ Naťukal do bezpečnostního systému kód a odťáhl dveře. „Ať se otec třeba posere. A stejně už to zraje sedmnáct let. Bude to mít prvotřídní buket.“

Obrátila jsem oči v sloup. Neměla jsem ani tušení, co je „buket“, ale rozhodně jsem nechtěla Xanderovi udělat to potěšení, že se ho zeptám. Hrozně rád se přede mnou se svými znalostmi o víně vytahoval, protože enologie byla jedna z mála oblastí, kde toho věděl víc než já. Přehraboval se lahvemi, dokud nenašel tu svoji, pokrytou tenkou vrstvou prachu. Zatímco z ní lemlem svého golfového trika stíral prach, vysvětloval mi, že v roce, kdy jsme se narodili, bylo v Bordeaux neuvěřitelné vedro –

jakože fakt padaly teplotní rekordy – a sucho a že nezačalo pršet až do poloviny srpna. Kvůli tomu pak byla většina vín z téhle oblasti z tohoto roku hnusná. Ale *tohle* že prý má být – z komplexních důvodů, které mají co do činění s hlínou a půdou a stínem a stíněním – na-prosto boží.

„Stejně bychom to asi neměli dělat,“ řekla jsem mu. „Možná, že až ti bude dvacet jedna, už tátu nesnášet nebudeš.“

Ale bylo pozdě. Xander už sloupl folii z víčka a teď drtil korek otvírákem, který visel na háčku na zdi. Přímo nad sebou jsme měli křišťálové sklenice na stopce, visely tam jako malé blyštivé lustry, ale on si musel dát prvního loka rovnou z lahve.

„Ty vole,“ pronesl, se zavřenýma očima polknul a lahev mi podal. „*Incroyable*“.

Kdyby Xanderovi někdo řekl, že dvacet let staré křupky jsou delikatesa, sežral by jich celou hrst a řekl by úplně totéž. Xander totiž neměl žádné vlastní názory – ani žádný vlastní vkus. Zatímco jsem si od něj brala lahev, uvědomila jsem si, že se nemůžu dočkat, až se prožiju do *skutečného* světa, do světa po střední, kde potkám chlapy, co fakt něco vědí o životě a nemusí to jenom předstírat.

Dala jsem si pořádný lok vína a víte, co jsem ucítila?

Zemi.

Horko.

Suchý vítr.

Štěrk a hlínu a zeminu a žízaly.

Já vím, to zní nechutně, co?

Ale nebylo to nechutný.

Bylo to fakt *incroyable*.

Zatímco jsme střídavě upíjeli a jazyky se nám barvi-

ly do červena, pořád jsem myslela na to, že tohle francouzské Bordeaux stočili do lahve v době, kdy jsme s Xanderem oba byli jen párek novorozenců, kteří nikdy nikomu neublížili ani neudělali nic špatného, dvě miminka, co nejsou nic než láska a mlíko a těšení a naděje. To víno bylo jako my dva naruby. Postupem času se zlepšovalo, zatímco my dva jsme byli čím dál tím horší.

Ještě než jsme lahev dopili, všechna ta zemina a vedro a hlína se mi usadily v hlavě, takže pak jsme si zasukali přímo tam na podlaze a já poctivě vzdychala, i když jsem skoro nic necítila. Pak jsme si dali napůl brčko, sežrali jsme pytel lékořicovejch pendreků a lupli si pár diazepamů, co Xander šlohnul svojí mámě. A pak jsem šla sama domů, v říjnovém dešti jen v tílku, ale beztak jsem byla moc mimo na to, aby mi byla zima, a vytuhla jsem v suterénu, kde mě uspalo uklidňující narůžovělé mihotání repríz Paniček z Beverly Hills.

6.

Narozeninová flaška, prášky, hulení a možná i předávkování lékořicí – to všechno přispělo k tomu, že jsem se nebyla schopná moc bránit, když pro mě dorazily gorily z transportu.

To si vůbec nedělám srandu, oficiálně tomu fakt říkají „transport“. Jako kdyby mě brali do koncentráku nebo co.

Nejdřív jsem si myslela, že se mi jenom zdá, že mě někdo popadl a že na mě nějaký lidi sice klidně mluví, ale pevně mě drží. Když můj mozek konečně začal trochu zpracovávat, co se kolem děje, už jsem s tím nemohla nic udělat. Byla jsem připoutaná na zadním sedadle auta, v němž už bych dnes rozeznala Únoskáru z Red Oaku, a z okna jsem viděla tátu, Alannu, Lauren a Lolu, jak se k sobě tisknou na konci příjezdové cesty.

Všichni brečeli.

Měla jsem sucho v puse a třeštila mi hlava. Začala jsem bouchat na okno – proč tam naši jen tak stojí, to jim nevádí, že mě tu někdo unáší? Proč nevolají policii? A pak jsem zaregistrovala ženu, která na mě byla otočená ze sedadla spolujezdce a pozorovala mě. Měla inteligentní oči posazené blízko k sobě, až nepatřičně drobný nos a takový ten krátký praktický sestřih, ještě protkaný šedými prameny, neslušivý tak donebevolajícím způsobem, že to skoro působilo, jako by jí chtěla vyjádřit

nějaké politické stanovisko. Slova, která mi s omamným klidem sdělovala, ke mně dopadala jako cinkání kovové pinballové kuličky – *akademie Red Oak... Já jsem doktorka... ale můžeš mi říkat Mary Pat... pomoc, kterou potřebuješ... novou šanci... s bolestí... v naší léčebné internátní škole... kdo vlastně jsi a kým bys chtěla a měla být.*

Všechno jsem to ještě úplně nepobírala, ale už jsem pochopila, že moje rodina se nesnaží mým únoscům nijak bránit, protože je sama zavolala. Tahle naprostá zrada mě úplně položila. Já sice Alannu praštila jako první, ale ukazuje se, že ona mi to vrátila i s úroky. O pastácích jsem samozřejmě slyšela, ale vždycky jsem si myslela, že je to jenom taková povídačka, jedna ze snůšky lží, co rodiče říkají dětem, aby je mohli snáz ovládat, něco jako *Když se budeš takhle ládovat bonbony, vypadají ti zuby nebo Když se budeš takhle ksichtit, tak ti to zůstane.*

Zatímco jsme ujížděli dál a dál, vzpomněla jsem si na jediný další den ve svém životě, kdy mě takhle zamkli v autě. Bylo mi patnáct a bylo to na sestřenčině svatbě. Tenkrát jsem ještě neměla s kalením moc zkušeností, takže ty coly s rumem, co mi ten borec za barem podstrkoval celou šťastnou hodinku, jsem úplně nezvládla. Rozflákala jsem skleničku na parketu, když se tancoval Cupid Shuffle, a roztrhla jsem si punčocháče. Zkrátka a dobře jsem se motala a dělala jsem ostudu. Táta řekl, že musíme jet domů, ale Alanna o tom nechtěla ani slyšet. *Nenechám ji, aby mi pokazila hezký den,* řekla mu. A tak mě táta dotáhl k autu, hodil mě na zadní sedadlo a zamknul mě. Snažila jsem vykopnout okno, ale bylo z tvrzeného skla a podařilo se mi na něm udělat jen pavčinovou prasklinu. Když pak táta s Alannou přišli, našli mě, jak spím ve vlastních zvracích. Ten smrad se

v autě držel ještě celé týdny, dokonce i potom, co jsem sedačky za trest vyčistila, i potom, co jsem z vlastního zaplatila nové okno a profesionální autošampon. Pořád si pamatuju, jak si to Alanna, která byla sama lehce ovíněná, postupně všechno prohlédla – prasklé sklo, natrávené kuřecí prso a zapečené brambory rozprsknuté po celém zadním sedadle a v tom všem ležím já, s rozteklým make-upem a čouhajícím ramínkem od podprsenky. Možná si myslela, že jsem pořád ještě mimo, že jsem ji neslyšela, jak tátovi říká: *Promiň, Jime, ale vážně – v takových dnech jsem ráda, že to není moje vlastní dcera.*

No a už je to zase tady, o rok a půl později jsem za svoje chování opět zamčená v autě. A moje tělo zareagovalo úplně stejně. Tahleta Mary Pat byla na všechno připravená a přesně v tu pravou chvíli mi dozadu podala otevřený blicí pytlík. Řekněme jen, že na cestě zpátky už sedmnáctileté Bordeaux tak *incroyable* nebylo. Když ze mě konečně přestalo tryskat, vzala si Mary Pat pytlík asi nejdražších zvratků, co kdy kdo vydával, zase zpátky, pečlivě ho zavázala a položila si ho mezi nohy na podlahu. Pak mi podala kapesníček, abych si utřela slzy, a mentolku, abych něčím přebila tu odpornou chuť v puse. Jak jsem tak kousala do bonbonu, pomyslela jsem si, že jestli se teď třeba pokusí se na mě otočit, vzít mě za ruku a říct mi, že všechno bude dobré, nakupe jí prdel. Ale byla profesionálka. Chápala, že při odchycích je nejlepší udržet interakci na minimu. Mohla jsem okolo sebe kopat a mlátit rukama, jak jsem chtěla, ale bylo to jen pro formu, jen aby se neřeklo, že nekladu odpor. Ona měla v rukou veškerou moc a já žádnou: nebylo jak utéct. A věděly jsme to obě.

Takže poté, co mi podala ještě jeden kapesník, se Mary Pat otočila dopředu a sledovala silnici, klidně se bavila s řidičem a nechala mě brečet a rvát, jako bych tam vůbec nebyla.

Když jsem se konečně unavila, opřela jsem si hlavu o studené okénko. Chicago, město, kde jsem strávila celý život, odtékalo někam do dále, jako by mi ho vypouštěli žilou. Ať už brala Xanderova máma na uklidnění cokoli, musel to bejt nějakej silnej matroš, dokonce silnější než strach a vztek, protože i když jsem nechtěla, po chvíli jsem zase usnula.

Probudila jsem se až o spoustu hodin později. Zrovna jsme stavěli na kruhové štěrkové příjezdové cestě k řadě nízkých dřevěných budov, které ze všech stran obklopoval hustý les. Bylo mi řečeno, že tady teď budu žít. Slunce už vyšlo a nebe bylo obscénně modré, nikde ani mráček. Vzduch mi připadal pronikavý a kousavý; měl v sobě svěžest, která působila nepřátelsky a z nějakého důvodu cize. Nevěděla jsem, kolik je hodin, jak dlouho jsme jeli ani v jakém jsem státě. Sáhla jsem po mobilu, abych si na všechny tyhle otázky našla odpovědi, ale Mary Pat mě informovala slizkým tónem, který trochu zněl, jako když mluví pohřebák, že mi ho zabavili.

„Až projdeme přijímací procedurou,“ říkala, když mi podávala lahev studené vody, „můžeme si vysvětlit, za jakých podmínek tady můžeš za odměnu dostat k některým zařízením přístup.“

Zatímco jsem hltala vodu, myslela jsem na to, jakou scénu předvedl Xander, když zjistil, že už mu táta nebude platit tarif. Co by asi tak udělal, kdyby mu rovnou sebral *mobil*. A domov. A život.

„Já ani nevím, kde jsem,“ zaskřehotala jsem, protože

ze všeho toho řvaní jsem ochraptěla. „Tohle nemůžete. Já ani nevím, kde *jsem*.“

„Jsi ve středovýchodní Minnesotě, Mio. A jsi v bezpečí. Když budeš chtít vědět ještě něco dalšího, stačí se zeptat.“

Ale když jsem se za ní vydala po cestě k hlavní budově, v zádech ty dvě transportní gorily, jedinou otázku jsem měla na tátu. *To jsi zapomněl, cos mi řekl na mámině pohřbu?* Protože mně sice byly teprve tři, ale *já* nezapomněla. Dokonce je to ta jediná věc, co si z celého toho dne pamatuju. Děšť bubnující na střechu najatého auta, co se vleče na hřbitov za zadními světly pohřebního vozu, který veze tělo. Táta, jak se na mě otáčí, táta v černém obleku a s uslzenýma očima a v botách, co vržou. Jak mi vezme obě ruce do dlaní. Jak říká: *Mio. Teď jsme na to jen ty a já. A já tě nikdy, nikdy neopustím.*

7.

Mary Pat mi řekne, abych se posadila u ní v kabinetu, než se vrátí s mými dokumenty. Před odchodem sebere ze stolu nůž na dopisy a mramorové těžítko – „Opatrnosti není nikdy dost,“ usměje se trochu –, načež vyjde z místnosti a zvenčí zamkne dveře. Zatímco na ni čekám, pořád příliš vyvedená z míry, než abych si plně uvědomovala, jak strašnou mám kocovinu, vezmu si z hromádky na stole lesklou brožuru. Na přebalu je fotka tří holek, co se drží za ramena: jedna černoška, jedna běloška, jedna Asiatka, všechny nádherné. Sedí na obrovské kládě a za sebou mají borovice, nad nimiž se rýsuje západ slunce. Všechny ukazují směšně zářivé úsměvy, které mají samozřejmě zmírnit obavy potenciálních klientů – rodičů, kteří ještě mají pochybnosti o tom, jestli chtějí svou dceru poslat do zajateckého tábora uprostřed divočiny. *Nejen že nám vymyly mozky a udělaly z nás poslušné holčičky, říkají v podstatě ty holky na kládě, ale ještě jsme si u toho užily spoustu srandy!*

Otevřela jsem brožuru a začala číst.

Být rodičem není snadné.

Ale takhle těžké by to nemělo být nikdy.

Dovolte nám, abychom Vám pomohli.

Vítejte v akademii Red Oak, léčebné internátní škole pro problémové teenagerky. Jsme plně akreditovaná

střední škola uprostřed překrásných lesů středovýchodní Minnesoty, jen co by kamenem dohodil od státního lesa Rum River. Jako jediné zařízení svého druhu kombinujeme nejnovější metody léčebné pedagogiky s tradiční léčivou schopností matky přírody. Náš program je navržen tak, aby Vaši dceři pomohl najít cestu zpět k životu, který měla vést, a k člověku, kterým měla být. Zavazujeme se, že až Vám dceru navrátíme poté, co na své cestě dozraje, bude i ona jako dub červený, který propůjčil naší škole jméno a kterými je škola obklopena – bude růst rovně a do výšky a bude se hrdě tyčit v lese svého života.

**AKADEMIE
RED OAK**

Náš přístup k léčbě je jednoznačně holistický a zcela přizpůsobený individuálním potřebám každé studentky. Na rozdíl od některých tradičnějších léčebných škol neprovozujeme praktiky, které mají původ v patriarchálních militaristických systémech – například uniformy, „kodexy cti“, srovnávací zkoušky, tradiční známky apod. Věříme, že právě tímto holistickým přístupem šitým studentce na míru se odlišujeme od jiných léčebných internátních programů. V tomto duchu je třeba připomenout, že NEJSME:

*kurz přežití v divočině
léčebna drogové závislosti
psychiatrická léčebna
sportovní tréninkový program
vězení.*